

ES PEDRIS LLARG

Núm. 62
desembre
2002

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

Foto: Carreras

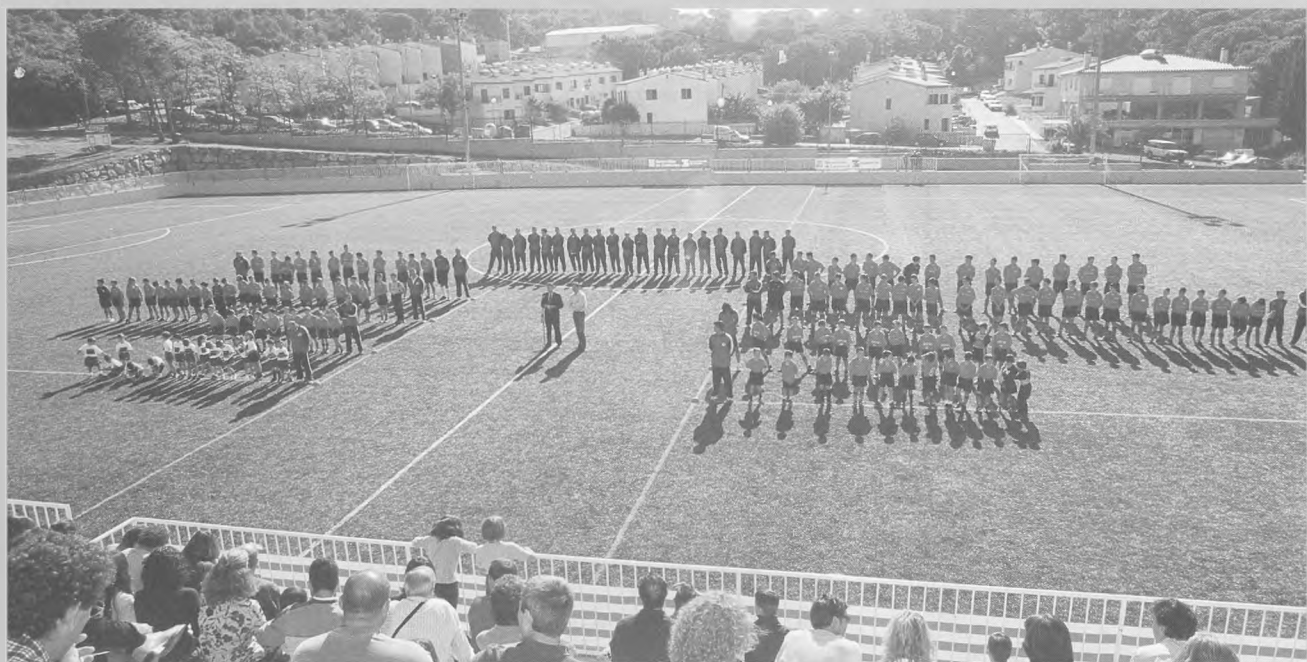

Foto: Carreras

**Inauguració de les millores
del camp de futbol**

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 62
Desembre 2002

Edició:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal
Bonaventura Carreras, 11
17255 Begur
Telèfon: 972 62 43 05
E-mail: llcosta@teletel.es
www.begur.org

Col·laboració:

Diputació de Girona

Serveis gràfics:

Imatge i Lletra, s.l.

Impressió:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRÍS LLARG** no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRÍS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

Alcaldia

ANEM FENT CAMÍ

El passat dia 1 de novembre es va portar a terme la inauguració de les millores efectuades al camp de futbol de Begur. Sempre és reconfortant per a un alcalde veure com es va complint el programa de govern proposat, però aquest és per a mi un cas especial, pel fet que era un dels punts que van quedar pendents de l'anterior legislatura, i tinc molt clar que l'esforç ha valgut la pena veient la presentació de tots els equips de futbol base i el primer equip sènior. Feia goig veure aquell planter de nens i nenes de Begur sobre una gespa que estrenaven oficialment en aquell moment. L'esport és una de les apostes clares quant a oferir activitats als joves, i aquesta reforma demostra la voluntat del Consistori en aquest sentit. Aprofito aquest editorial per agrair la presència a l'acte d'inauguració del secretari general de l'Esport, Josep Maldonado, i la col·laboració econòmica tant de la Generalitat de Catalunya com de la Diputació de Girona.

També vull fer referència a una altra obra que, tot i que no ha estat encara

inaugurada oficialment, ja és una realitat. Em refereixo a l'enjardinament de l'entrada del municipi, junt amb el condicionament de l'accés i aparcament del cementiri. Sempre he defensat que per a una població és important la imatge de la seva entrada, i crec que amb aquestes millores Begur té l'entrada que es mereix.

I acabaré agraint a la federació de CiU que hagi tornat a confiar en mi per a ser, de nou, el candidat a l'alcaldia en les properes eleccions municipals. Realment serà difícil oblidar l'acte de la meva presentació juntament amb 23 alcaldables més de la comarca. Això m'anima a seguir treballant pel poble amb la mateixa il·lusió del primer dia.

S'acosten les festes de Nadal. A tots el begurencs, el més sincer desig: que passeu unes entranyables Festes i que la salut, la felicitat i la prosperitat us acompanyin al llarg del 2003.

CARLES ARNAU i FERRER
L'alcalde

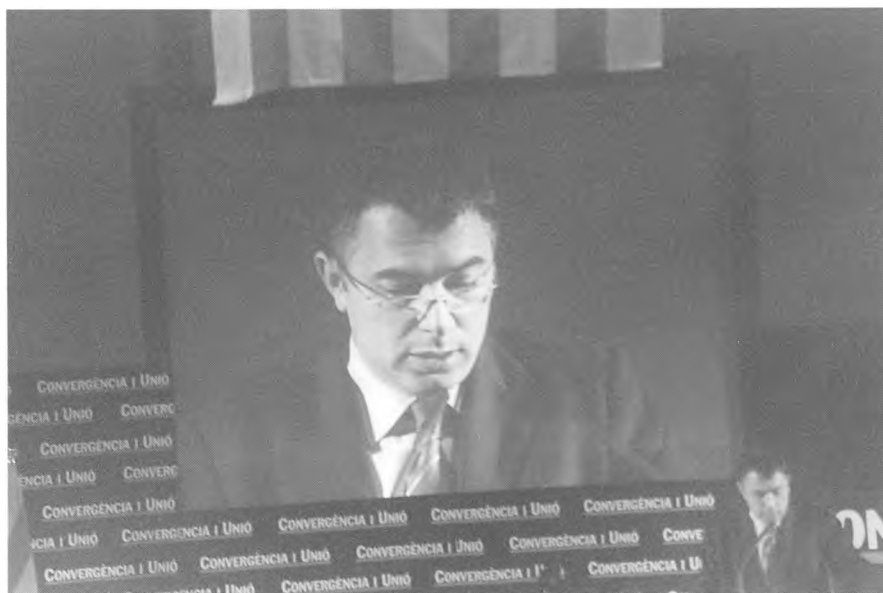

Foto: A. Tapies

Extracte d'acords

Comissió de Govern 20/08/02

- Es contracta Imma Cané Camps i Isabel Perich Soler per ocupar places d'auxiliar del Centre d'Educació Infantil Ses Falgues per al curs 2002-2003, a causa del major nombre d'alumnes matriculats.

Ple 28/08/02

- S'aprova per majoria prorrogar per a l'any 2003 el contracte amb l'entitat Romepark, SL per a l'explotació dels aparcaments municipals durant la temporada d'estiu.

Ple 24/09/02

- S'aprova per unanimitat prorrogar per a l'any 2003 el contracte amb l'empresa SARFA, SA per a la prestació del servei de transport escolar, esportiu i de les platges.

Comissió de Govern 1/10/02

- S'acorda adquirir una vitrina per a l'exposició de la bandera dels Pomells de Joventut de Begur. Aquest mobiliari permetrà alhora garantir llur conservació.

Comissió de Govern 8/10/02

- Atesa la necessitat de construir 18

ninxols al cementiri de Begur, es contracta l'empresa Coins-Begur per a aquesta obra, pel preu d'11.510 €.

S'aprova contractar l'empresa Giro-Cat, SL per portar a terme les obres de condicionament de l'accés al cementiri, amb un pressupost de 29.584 €.

Ple 29/10/02

- S'acorda per unanimitat denominar la rotonda d'entrada al poble i el passeig que la connecta amb l'avinguda Onze de Setembre amb el nom de l'escriptor Josep Pla i Casadevall.

Es desestima per majoria la moció presentada pel Grup Municipal PSC-PMC que demanava el cessament de la directora de la Llar d'Infants Municipal. No s'ha acreditat ni concorre cap causa objectiva, segons l'assessoria jurídica de la Corporació.

Comissió de Govern 5/11/02

- Es contracta l'empresa Metallbisbal per al canvi de 16 obertures de l'edifici Escola Dr. Arruga (Pressupost: 27.000 €).

Es contracta l'empresa Park's 3000, SL per al subministrament de jocs infantils per a l'Escola l'Olivar Vell d'Esclanyà (Pressupost: 1.504 €).

Per un Begur més net i endreçat

Recollida de mobles i altres estris: Tots els dimarts de 10 a 12 h del migdia. Crec que tots hauríem de col·laborar-hi per evitar que diàriament es vegin mobles, neveres... escampats per diferents llocs del municipi. Si algun veí tingué la necessitat d'aquest servei fora del dia i l'horari programat, hauria de trucar al telèfon de l'Ajuntament (972 62 40 20).

Es recomana: que els gossos no corrin deslligats pels carrers del municipi. Els animals han d'anar acompanyats dels seus amos i lligats. S'ha observat, també, que sovint aquests animals fan les seves necessitats al mig del carrer, i és lamentable que els seus propietaris no portin una bossa de plàstic o qualsevol altre estri per poder recollir els excrements dels seus animals.

Encara que us sembli una qüestió difícil, si tots en prenguéssim consciència i hi poséssim una mica de voluntat, això no passaria. Per tant, us demano la vostra col·laboració, ja que

aquest és un tema preocupant i de civisme.

També es constata que, per comoditat, quan es necessita llençar una o varies caixes de cartró, no hi ha la predisposició de doblegar-les per reduir-ne el volum i poder-les dipositar en els contenidors de reciclatge. Si es fes així, evitariem la mala imatge que es dona del municipi.

El mateix passa amb les bosses d'escombraries, les quals la majoria de les vegades les trobem fora dels contenidors, mentre que aquests estan buits o mig buits.

Us demano que perdoneu que us hagi comentat aquests fets, però considero que és d'interès social per a tots, de civisme i de bona convivència fer un bon ús dels serveis. Tots hi guanyarem i al mateix temps col·laborarem a mantenir el municipi de Begur com un lloc agradable i net.

Moltes gràcies per la vostra col·laboració.

Regidoria de Medi Ambient

ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**.
Governació / Hisenda / Comerç
De dilluns a divendres, matins de 9 a 2.

1r tinent d'alcalde: **Joan Català**.
Urbanisme / Obres i Serveis
Matins: De dilluns a dijous, de 10 a 1
Dissabtes, de 11 a 1
Tardes: Dimarts, de 6 a 8
Dimecres, de 6 a 8
(Esclanyà)

2n tinent d'alcalde: **Francisco Vadillo**.
Esports / Festes / Ràdio / Cinema
Dimarts tarda, de 6 a 8

3r tinent d'alcalde: **Neus Artiga**. Sanitat / Gent Gran / Activitats Casino
Dilluns matí, d'11 a 1

Regidoria de Serveis Socials i Consell Municipal d'Esclanyà:
Montserrat Corredor
Dimarts tarda, de 7 a 8 (Begur)
Dijous tarda, de 2/4 de 4 a 5 (Esclanyà)

Regidoria de Turisme, Cultura i Joventut:
Gemma Amiel
Concertar prèviament hora al tel.:
972 62 45 20 (oficina de turisme)

Regidoria d'Ensenyament: **Rosa Pérez**
Dissabte matí, de 10 a 12
(Visites concertades)

Regidoria de Medi Ambient i Platges:
Joan Garcia
Dilluns matí, de 12 a 1

Regidoria d'Activitats d'Esclanyà:
Maria D. Torrent
Dijous tarda, de 5 a 7 (Esclanyà)

Nota: Es recomana concertar l'hora de visita amb antelació.

Seguretat

POLICIA LOCAL 972 62 42 00
972 62 34 78

MOSSOS D'ESQUADRA 088

INFORMACIÓ GENERAL 112
(Àmbit tot Catalunya)

Pressupost municipal 2003

El pressupost municipal de l'any 2003 es va aprovar en el ple del mes de setembre amb els vots de CiU. Es tracta d'un pressupost de contenció, amb una partida baixa en inversions per fer front a un any electoral.

Els principals objectius del pressupost són:

1. Comptar amb partides econòmiques suficients per garantir els serveis que està oferint l'Ajuntament.

2. Disposar de partides suficients per a les aportacions a les diferents entitats.

3. Destinar recursos per a inversions i millores en les urbanitzacions (535.000 €) i millorar les voreres i enllumenats del nucli (100.000 €). Destinar 300.000 € com a primera partida per al Parc de l'Arbreda.

4. Congelació de pràcticament tots els impostos i taxes.

5. Es preveu una partida d'amortització anticipada de préstecs (216.600 €) per tenir el mateix endeutament de l'any 1999.

6. Es tracta d'un pressupost de contenció en què el capítol de despeses corrent és pràcticament el mateix que el de l'any 2002.

Finalment, cal destacar que aquest pressupost ha de fer possible encarar la propera legislatura en una bona situació financera amb capacitat per invertir.

CARLES ARNAU
L'alcalde

		Despeses	
Capítol	Descripció		Import
1	Despeses de personal		1.828.330,00 €
2	Despeses en béns corrents i serveis		2.225.600,00 €
3	Despeses financeres		116.000,00 €
4	Transferències corrents		105.760,00 €
6	Inversions reals		1.212.510,00 €
7	Transferències de capital		0,00 €
8	Actius financers		0,00 €
9	Passius financers		476.700,00 €
	Total		5.964.900,00 €
		Ingressos	
Capítol	Descripció		Import
1	Impostos directes		2.545.000,00 €
2	Impostos indirectes		95.000,00
3	Taxes i altres ingressos		2.123.900,00 €
4	Transferències corrents		646.000,00 €
5	Ingressos patrimonials		15.000,00 €
6	Alienació d'inversions reals		540.000,00 €
7	Transferències de capital		0,00 €
8	Actius financers		0,00 €
9	Passius financers		0,00 €
	Total		5.964.900,00 €

Agenda 21 local

El passat dia 26 de setembre es va celebrar a la sala de plens de l'Ajuntament de Begur un debat al voltant del tema "El model de desenvolupament lligat al turisme en els municipis de la Costa Brava. L'experiència de Begur", i va comptar amb la participació del ponent, l'expert en turisme i gerent de l'Associació Costa Brava Centre, Martí Sabrià. L'acte va despertar, en gran mesura, l'interès dels assistents.

Foto: A. Tàpies

Millores al municipi

Nou accés i enjardinament de la zona del sector del cementiri.

Foto: Carreras

Renovació del parc infantil de les Arenes.

Pavimentació pàrquing cementiri.

Millores a les Escoles Doctor Arruga

L'Ajuntament ha aprovat la renovació de totes les obertures de la façana nord de l'escola Doctor Arruga de Begur,

d'acord amb un pressupost de 27.000,98 €. Així mateix, properament s'efectuarà la remodelació de la cuina de l'escola.

Millores al camp de futbol

El passat 1 de novembre va tenir lloc la inauguració oficial del camp nou de futbol de Begur, remodelat en tot el seu entorn i amb la col·locació de la gespa artificial.

La diada va començar amb la presentació de tots els equips de futbol de l'Associació Esportiva Begur i de l'equip del Club de Futbol Begur. Un cop formats tots ells en el centre del camp i enfront de la tribuna, Carles Arnau, alcalde de Begur, va dirigir unes paraules al nombrós públic assistent a l'acte.

Seguidament es va jugar un partit en què s'enfrontaven els jugadors veterans del Reial Club Esportiu Espanyol i veterans de la Selecció Catalana, jugadors tan coneguts com Mauri, Tintín Márquez, Diego Orejuela, Molinos, Marañón, Michel Pineda, etc. per part

de l'equip periquito, i Pichi Alonso, Víctor Muñoz, Francesc Guitart, Toni Soler, Alejo, Joan Estella, etc. que, acompanyats de monitors de l'Associació Esportiva, formaven la Selecció Catalana.

Un cop acabat el partit, Josep Maldonado, secretari general de l'Esport

El secretari general de l'Esport i l'alcalde de Begur en l'acte de la inauguració de les reformes al camp de futbol.

Foto: Carreras

de la Generalitat de Catalunya, en presència del delegat de la Generalitat a Girona, de la diputada Trinitat Neras i altres autoritats locals, va descobrir la placa commemorativa de la inauguració d'aquest recinte esportiu i va adreçar unes paraules a tot el públic assistent, i en especial als dirigents de l'esport begurenc, usuaris del camp de futbol, per tal d'encoratjar-los a utilitzar-lo amb objectius formatius i de lleure i aconseguir els millors resultats sempre amb esportivitat i companyonia.

Ara, begurencs, gaudim d'un camp de futbol modèlic i us demanem el vostre suport per animar tota la mainada de l'Associació Esportiva Begur i els components de l'equip del CF Begur i a tots plegats per fer de l'esport una festa.

Labors

Durada del curs: Des del dilluns dia 13 de gener de 2003 fins al dilluns dia 12 de maig de 2003

Horari de classe: Dilluns de 3 a 7 de la tarda

Lloc: Aula de les Escoles Velles

Professora: Montse Henarejos

Preu: 21€, del 13 de gener al 31 de març (empadronats a Begur)

25 €, del 13 de gener al 31 de març (no empadronats a Begur)

10,50 €, del 7 d'abril al 12 de maig (empadronats a Begur)

12,50 €, del 7 d'abril al 12 de maig (no empadronats a Begur)

Inscripcions: Del 2 al 8 de gener de 2003 Ajuntament de Begur (M. Lluïsa Roca)
Cal portar el número de compte bancari en el moment de fer la inscripció

Registre civil

Naixements en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-07-2002 i el 30-09-2002

Data	Nounat/da	Fill/a de:	
12-06-2002	Oriol MORCILLO i RODRIGUEZ	David Morcillo Sánchez	Alicia Rodríguez Sais
21-07-2002	Cristina MONGE i PULIDO	Javier Monge Garcia	Remedios Pulido Sánchez
02-08-2002	Alex HERRERA i OSUNA	Juan Carlos Herrera Vazquez	Concepción Osuna Bermúdez
16-08-2002	Adriana CRIADO i NIETO	Juan Antonio Criado Acebes	Alejandra Nieto Cuenca
23-09-2002	Dunia GARRIDO i LOPEZ		Marta López Garrido
28-09-2002	Zakaria EL KHOULI ABCHRI	Ahmed El Khouli	Bounab Hayat Abchri

Defuncions i enterraments en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-07-2002 i el 30-09-2002

Nom	Data	Municipi de l'òbit
Torcuato DEL RIO MARTINEZ	04-08-2002	PALAMÓS
Mariano RUIZ TRAVE	07-08-2002	PALAFRUGELL
Rosendo TORRENT JOU	17-08-2002	ESCLANYÀ
Vicenç ARTIGA ROIG	28-08-2002	PALAMOS

Casaments celebrats en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-07-2002 i el 30-09-2002

Nom del nuvi	Nom de la núvia	Data celebració casament
Octavi SARDA GUILERA	María del Carmen Crespo Moya	13-07-2002
David Louis RICH	Montserrat COMERMA CAMPS	03-08-2002
Francisco Javier SAGRERA SABATER	Monica SÁNCHEZ PONT	07-08-2002
Alfonso CARRERAS CARRERAS	M ^a Teresa TRILLA MARTÍN	09-08-2002
Guido MALAUSA	Sònia GARCÍA VALLS	19-08-2002
Benito RAMÍREZ BARBA	María del Carmen TEJADA SELLÉS	31-08-2002
Ángel ABAD MORA	Marina PÉREZ CONTRERAS	07-09-2002
Fredéric Patrick CHEREAU	Sònia de MEDINA PELLA	07-09-2002
Markus HAUPT	AndreaVEIGA MASSANA	14-09-2002
Guillermo ENRICH SERRA	Eva Magdalena POIER	14-09-2002

Activitats a Esclanyà

Castanyada 2 de novembre de 2002

Castanyada 2 de novembre de 2002

Dinar 11 de setembre de 2002

Donacions a l'Arxiu Municipal

Un cop més, des de l'Arxiu Municipal de Begur aprofitem l'avinentesa per agrair als begurencs les seves donacions, que amplien i enriqueixen el patrimoni històric del nostre municipi.

En aquest cas hem de donar les gràcies a Ignasi Iglesias, en Nasí, que ens ha fet arribar un llibret d'estatuts imprès a la Bisbal l'any 1924. Es tracta de *Estatutos para el régimen de administración y gobierno de la sociedad de socorros mutuos La Previsión Bagurense*.

Concurs Linda de España

La begurenca Verònica Hidalgo representa la província de Girona en el certamen *Linda de España*, que se celebrarà entre els dies 21 i 24 de novembre a Benalmádena (Màlaga).

Recordem que, després del concurs de Miss Espanya, que també va comptar amb la presència d'una begurenca, aquest és el certamen de bellesa més important que es duu a terme al país.

Verònica Hidalgo, actual *Linda Girona*, fou també escollida Reina de les Festes de Primavera de Palafrugell. L'alcalde de Begur, Carles Arnau, va rebre Verònica Hidalgo a l'Ajuntament de la vila i li va lliurar una carta de presentació i salutació per a l'Ajuntament de Benalmádena, així com un obsequi del poble de Begur. Carles Arnau va aprofitar l'avinentesa per desitjar sort a la jove begurenca.

Foto: Ramon Sureda

Castanyada popular

Un any més el dia 1 de novembre es va celebrar la Castanyada Popular, a la plaça Lluís Esteva i Cruañas, acompanyada d'una audició de sardanes oferta per la Cobla Baix Empordà. Des d'aquí agraim la col·laboració de l'Associació de Mares i Pares de l'Escola Dr. Arruga de Begur, i destaquem l'afluència de gent que un any més ha fet que tingui l'èxit esperat.

Moltes gràcies a tots per la vostra

Foto: A. Tàpies

Artur Mas a Begur

El propassat dia 8 de novembre va tenir lloc la presentació dels alcaldables de CiU de la comarca del Baix Empordà al pavelló municipal de Begur. L'acte va comptar amb la presència d'Artur Mas, conseller en cap; Pere Macias, vicesecretari general de Convergència; i Carles Arnau, actual alcalde de Begur i cap de llista per a les properes eleccions municipals, juntament amb vint-i-cinc alcaldables de la comarca.

Durant l'acte es van homenatjar els exalcaldes de la federació de CiU, entre els quals hi havia els begurencs Josep Gual i Emili Tarrés.

El conseller Artur Mas, davant d'un auditori de més de 800 persones, va animar la militància a encarar amb optimisme els reptes electorals de la Federació de CiU, i expressà com a grans objectius l'assoliment de la majoria d'alcaldies de Catalunya i el triomf en les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

Foto: A. Tàpies

Presentació d'Antoni Bonfill com a alcaldable de Begur pel PSC

La presentació d'Antoni Bonfill com a cap de llista per a les properes eleccions municipals va tenir lloc al Casino Cultural el dia 9 de novembre passat. L'acte va comptar amb la presència de Joaquim Nadal, portaveu del grup parlamentari; Marina Geli, primera secretària a les comarques gironines i diputada al parlament de Catalunya; Josep Ferrer, secretari

de Política Municipal i alcalde de Torroella de Montgrí; i Mònica Martínez, regidora del PSC a l'Ajuntament de Begur, que va actuar com a presentadora.

Després de la presentació el públic assistent a l'acte va poder gaudir d'un aperitiu servit pels alumnes de l'escola professional de Palafrugell a la terrassa del Casino Cultural.

Foto: A. Tàpies

Cultura

El racó dels contes

Els dijous a dos quarts de sis de la tarda (cada quinze dies), podeu venir a la biblioteca Salvador Raurich a escoltar els contes que un contacontes ens porta a la seva maleta.

Aquesta activitat va encaminada a introduir la mainada en el món de la lectura, primer escoltant i a poc a poc descobrint que dins del munt de llibres de la biblioteca hi ha moltes històries que ens agradaran i tant si som grans com xics les podem llegir o escoltar dels pares quan ens les expliquin.

A la biblioteca, la mainada hi té el seu lloc, i molts de llibres per a les seves edats.

A més, cada dia tenim molts pares que acompanyen per primera vegada

els més menuts a les sessions de contes i també troben el seu espai de lectura.

El nen, de petit, necessita rebre un bon estímul envers els llibres i gaudir-ne, i en anar creixent, cal fonamentar-li el plaer per la lectura dels contes.

Així també incidim en el seu nivell de lectura i de comprensió; un bon lector té més facilitat per interpretar els problemes de matemàtiques o captar el que diu la lliçó de naturals o socials, ja que el seu llenguatge a poc a poc s'ha anat enriquint i té una lectura més fluïda.

Avui dia a les biblioteques podem trobar ordinadors, vídeos, CD, revistes, diaris i molts de llibres, però també hi hem de deixar un espai per al conte es-

coltat, perquè ens apropa més al món de la màgia que els llibres.

La Biblioteca Salvador Raurich participa un any més en la campanya promoguda per la Diputació de Girona, l'escola de teatre El Galliner i l'Ajuntament de la població, durant la qual, sota el lema "Vine a les biblioteques", podem gaudir de 15 jornades de contes.

Puntualment els nens rebran informació de les properes jornades de contes que farem i esperem que siguin tan concorregudes com fins ara.

Gràcies a tots per venir a les sessions de contes.

**Biblioteca
Salvador Raurich**

Reis (1995 - 2002)

Després de 8 anys de muntar i fer la Festa de Reis, primer de tot vull agrair al Grup de Festes de Begur i a d'altres persones que no són del grup la seva col·laboració. Tots hi participen de manera totalment desinteressada i amb una única finalitat: que "la festa dels nens" vagi bé. Moltes gràcies, ja que sense tots vosaltres poca cosa es podria haver fet.

Vàrem començar l'any 1995 al

Casino Cultural i a l'any 1997 ens vam haver de plantejar canviar de lloc per les obres de la remodelació del centre del poble, i vàrem decidir fer-ho al Pavelló Poliesportiu. Cada any hem escollit un decorat diferent, amb la intenció que petits i grans puguin recordar una nit màgica. El treball que aquests decorats comporta és gran, però més gran és la il·lusió que tots plegats hi posem perquè cada

any sigui, potser no millor, però sí diferent.

Aquest any hi tornem, les ganes i la il·lusió són les de sempre, només caldrà que vosaltres –lectors–, també n'hi poseu com cada any, i que aneu "a esperar els Reis" a Begur. Segur que ens ho passarem molt bé. Moltes gràcies!

FCO. VADILLO i LÓPEZ
Regidor de Festes

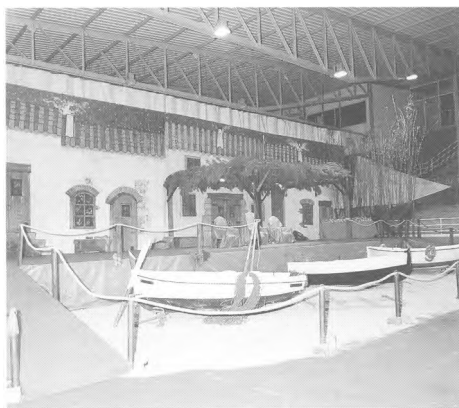
Any 1995 (al Casino Cultural)

Any 1996 (al Casino Cultural)

Any 1997 (al pavelló) "La Granja"

Any 1998 (al pavelló) "Poble de pescadors"

Any 1999 (al pavelló) "El desert"

Any 2000 (al pavelló) "L'espai"

Any 2001 (al pavelló) "Paissatge nevat"

Any 2002 (al pavelló) "La Selva"

Vendre's la pell de l'ós ans de caçar-lo

–Reparada, Reparada! Arregla't, que en Jordi ens convida a dinar.

–Ja vaig bé per anar a menjar un pollastre amb patates fregides.

–No, dona, no. Aquesta vegada ens convida a Sa Punxa.

–Què dius ara! Que li ha tocat sa grossa?

–No ho sé pas. Afanya't. T'espero as Sot d'en Ferrer.

–Caram, Jordi, que t'ha tocat sa Grossa?

–Més o menys. No t'ho explicaré pas, Reparada.

Tots tres es van ficar a dins del cotxe d'en Jordi i se'n van anar cap al restaurant. En Xicu i na Reparada estaven molt encuriosits. Mentrestant, na Reparada anava pensant com s'ho faria per arribar a saber totes les coses que en Jordi els mig amagava.

–Ja podem triar el menú. Abans, però, que ens portin un bon assortiment de marisc –digué en Jordi amb cara de pòquer i posat de milhomes. En Xicu i la Reparada estaven cada cop més sorpresos. Van demanar el que els semblà mentre en Jordi va *faronejar* dient: –Jo no tinc mai feina per triar el menú: sempre demano allò que és més car.

El dinar va transcórrer plàcidament, assaborint aquelles menges tan refinades. Llavors, la Reparada digué: –Jordi, amb un dinar tan bo, hi trobo a faltar una mica de *xampany*.

–Ja tens raó, Reparada. Ei, cambrer!, porta'ns un parell de *botelles* de cava.

S'ompliren les copes de cava i la Reparada, aprofitant una distracció d'en Jordi li digué a en Xicu que no begués gens de cava: que només ho fes veure. Altrament, anava omplint la copa d'en Jordi.

Quan a en Jordi se li desfermà la *xerrola* a conseqüència del cava, la Reparada anà preparant la conversa

per mirar d'assabentar-se del que ella volia.

–I doncs, Jordi, m'has dit que t'ha tocat sa grossa?

–Doncs ja puc ben bé dir que sí, que m'ha tocat.

–I quant hi jugaves?

–No hi he pas jugat ni un duro a la rifa.

–I doncs, què és tot això que dius? –féu la Reparada, mentre s'espolsava una mosca simulant indiferència.

–El que m'ha tocat és millor que la rifa. He rebut una carta del Mubumba, aquell reietó africà, que em demana que obri un compte corrent a nom meu al Reichland Bank i li comuniqui el número.

–I això és millor que guanyar sa grossa?

–Sí, perquè quan li hagi tramès el número a l'adreça www.mubumba.com ell em farà una transferència de dos mil milions de dòlars, i l'u per cent serà per a mi, a més de l'import de l'IRPF que em tocarà pagar.

–Què és això de l'IRPF? –va preguntar en Xicu fent-se l'innocent.

–Home, Xicu –féu en Jordi– que no pagues l'impost de la Renda, tu?

–Ah, sí, és veritat, però tot això deu ser molt de diner!

A en Jordi ja se li havien afluixat totes les reserves per obra del cava i anava explicant tot el que en Xicu i la Reparada volien saber. Digué:

–Doncs mira: l'u per cent de 2.000 milions fa 20 milions de dòlars, més el 48% que em tocarà pagar de l'impost de la Renda, fa un total de 29,6 milions de dòlars, que al canvi de 0,98 fan 30.192.000 euros, que equivaldrien a més de 5.000 milions de pessetes. Què te'n sembla? No és millor que la grossa?

–Caram, Jordi: em deixes parada –féu la Reparada– que tinguis es cap tan clar per fer tants de números, sobretot després d'un dinar tan bo.

–Oh, és que aquests números ja me'ls sé de memòria. No els he fet pas ara; ja els havia fet moltes vegades abans.

–Però, aquesta transferència, ¿ja te l'ha fet el senyor Turumba? –va preguntar en Xicu.

–Encara no. Però no pot pas trigar gaire.

–Vols dir que s'acabarà bé això? –hi afegí la Reparada.

–És clar que sí. Però ara jo hauria d'anar a fer la *siesta*... –digué en Jordi, més mort que viu de tant de cava que li havia fet beure la Reparada.

En Jordi va pagar amb targeta l'import d'aquell dinar tan esplèndid. Com que no estava en condicions de guiar el cotxe, en Xicu va agafar el volant del SEAT i van anar cap a Begur. Van acompanyar en Jordi a casa seva i es disposaren a esperar esdeveniments per veure com s'acabaria aquella facècia. Aquesta vegada no li digueren allò de "puja aquí dalt i balla": en Jordi no estava per res.

La declaració d'Aiguablava

El passats dies 7 i 8 de setembre, l'Associació Nereo va celebrar les VIII Jornades sobre Medi Ambient i Ecologia al Parador d'Aiguablava, i sota el títol *Els Drets de la Natura. Consideracions i Propostes per a un futur més sostenible*, va convidar el centenar de persones assistents a reflexionar, discutir i intercanviar idees de vital importància per al bon desenvolupament de la nostra societat.

Les Jornades van comptar amb l'assistència de ponents rellevants dins el món científic, econòmic, educatiu i cultural, que van reflectir l'estat del desenvolupament sostenible en la nostra societat actual. En breu, Nereo farà la publicació de les ponències, per a tota la gent que no va poder assistir a l'acte, i així es podrà divulgar a nivell local i estatal les conclusions de les Jornades.

La inauguració de l'acte va córrer a càrrec de Ramon Espadaler, conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, i de Carles Arnau, alcalde de Begur. Seguidament, el director de Nereo, Miquel Ventura, va presentar la *Declaració d'Aiguablava*, manifest que recull les actuacions que s'han de reforçar a nivell local per poder entrar en un procés de desenvolupament sostenible, i a la qual tots esteu convidats de fer-hi aportacions i adherir-vos-hi a través del nostre web www.nereo.org.

Aquí us presentem els principals punts del manifest:

El nostre futur depèn de la salut i vitalitat dels sistemes naturals.

L'ús sostenible dels recursos naturals és essencial per mantenir el nostre desenvolupament i garantir el de les futures generacions.

És necessari donar valor econòmic als sistemes naturals, a llurs recursos i produccions, essencials per al nostre desenvolupament.

L'arrogància de l'home envers la natura i el seu desconeixement són els principals elements a contrarestar.

Respectar i tenir cura de la natura és un fonament ètic d'una societat culta i responsable amb els drets fonamentals de respecte per la vida i els de les futures generacions.

La societat catalana actual, referent cultural i econòmic arreu del món, necessita eines i instruments per iniciar

D'esquerra a dreta, l'alcalde de Begur, el conseller de Medi Ambient i el president de Nereo.

canvis en la percepció dels valors que té de la natura i en la seva dramàtica relació.

La situació de desigualtat d'oportunitats entre els països rics i els països més pobres de la Terra és cada vegada més important; això repercuteix molt negativament en el seu medi ambient i fa inviable l'ús sostenible dels seus recursos naturals.

Necessitem una legislació ambiental que defensi de manera efectiva i global els Drets de la Natura des de d'una posició objectiva i integradora dels sistemes naturals, de la vida que hi conté i del seu potencial ecològic.

Hem de ser responsables per planificar el nostre desenvolupament amb temps, per tal de prevenir situacions de risc ambiental indesitjables derivats del creixement social i l'ús desmesurat dels recursos naturals.

Per avançar com a espècie hem d'entendre que formem part d'un sol món integrat i dependent, per tant estem en un procés de coresponsabilitat universal i ecologia global, que requereix l'acció de cada un de nosaltres.

Nereo té el propòsit de traslladar la *Declaració d'Aiguablava* a tots els sectors de la societat, i difondre l'esbós de la Declaració als centres educatius i a les associacions de la vila que treballin pel medi ambient. Amb la relació de totes aquelles entitats o persones que signin la declaració, es traslladarà al Govern de la Generalitat de Catalunya i als diferents grups parlamentaris del Parlament de Catalunya. En breu esperem que l'Ajuntament de Begur s'adhereixi a la *Declaració*, tal i com ja ha fet

l'Ajuntament de Palafrugell, que va aprovar en el ple del dia 30 de setembre de 2002 el suport i la subscripció a la *Declaració d'Aiguablava*, en relació als Drets de la Natura.

Norbert Bilbeny, professor de Filosofia de la UB, inicià les ponències parlant sobre les claus per a una moralitat mediambiental. Posteriorment Jaume Terradas, catedràtic d'ecologia de la UAB, ens va fer gaudir amb la ponència "Les raons de la natura i la síndrome de Faetó. Consideracions sobre el govern de la nau planetària", seguitament Montse Arias, directora de *The Ecologist*, va fer una extensa crítica de les multinacionals de l'alimentació i ho relacionà amb la salut i el medi ambient. Ignasi Doñate, reconegut advocat ambientalista, va tancar la primera jornada parlant dels drets humans i el valor de la natura.

El diumenge, Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau i professor d'Economia de la UAB, ens va fer reflexionar molt entretingudament sobre els reptes socials i ambientals de la globalització, i Octavi Piulats, professor de Filosofia de la UB, va tancar el torn de ponències amb una crítica i reflexió sobre la comprensió de la natura en la societat industrial occidental.

En els dos dies que es van celebrar les Jornades vam comptar amb l'assistència de Raimon Pànikkar, de tots conegut pels seus escrits i teoritzacions sobre filosofia, ciències i teologia. Ell va ser el nostre convidat a presidir la taula rodona, tot i que durant els dos dies va participar-hi com a assistent, i féu enginyoses aportacions a tots i cadascun dels ponents. A la taula no va faltar la diversitat de visions dels ponents, que van motivar la discussió i participació del nombrós públic assistent, apostant sempre per un futur més sostenible.

Al llarg de la taula rodona es va coincidir en la necessitat d'impulsar un nou concepte de model social, així com canvis en els costums i pràctiques de la societat, impuls que s'ha d'efectuar des de tots els àmbits (el món científic, el polític o de l'àrea del pensament humanístic). Alhora, es va comprovar l'existència d'un cert distanciament, que cal corregir, entre la ciència i el

pensament, cosa que dona peu a desconfiances entre les dues disciplines, que haurien de treballar conjuntament en el futur.

D'altra banda, Nereo acaba de fer dues publicacions. La primera és la *Memòria dels 12 anys d'Història de Nereo*, que de bon grat us adjuntem amb aquest número perquè conegueu les activitats que hem realitzat amb motivació, esforç i compromís vers la defensa del nostre patrimoni natural, i per encoratjar-vos a col·laborar amb nosaltres.

L'altra és un manual fruit del treball realitzat per l'equip tècnic de Nereo des de fa dos anys amb el Projecte Blau, una iniciativa del Saló Nàutic Internacional de Barcelona i el Departament de Medi Ambient, amb l'objectiu de sensibilitzar, informar i formar les empreses del sector nàutic a ser més ecològiques i responsables vers el medi ambient. El llibret, amb el títol *Diagnosis Ambiental del Sector Nàutic. Guia Blau de la Empresa Ecològica*, presenta els resultats de l'estudi ambiental realitzat en 240 empreses del sector nàutic i incorpora una

Raimon Pànikkar

guia ecològica per a ús personal i empresarial. Es pot adquirir pel mòdic preu de 6 euros a Nereo, o a través del nostre web.

En el camp formatiu, Nereo ha proposat iniciar a final d'aquest any el curs de Sistemes de Gestió Mediambiental a l'Empresa (Ecodisseny i Ecoproducte). El curs, de 100 hores, s'adreça a treballadors i té com a objectiu donar la formació necessària sobre la implantació dels sistemes de gestió mediambiental a les empreses, els seus avantatges i inconvenients, o el seu cost, i alhora obtenir un coneixement de la legislació vigent

El curs està subvencionat per la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya i el Fons Social Europeu.

Calendari: del 28/11/02 al 27/02/03.
Dilluns, dimecres i dijous de 18 a 21 h
Lloc: Centre d'Estudis del Mar de Begur.

Per a més informació : 972 624146/
formacio@nereo.org/ www.nereo.org

Des de Nereo, només ens manca desitjar-vos un Bon Nadal i bones propostes per al proper 2003, i comunicar-vos que seguirem informant-vos de les nostres activitats com a entitat oberta i plural que som.

Cultura

Presentació de la Bandera dels Pomells de Joventut

El dia 21 de desembre, a 2/4 d'1 del migdia, a la Sala de Plens de l'Ajuntament de Begur es procedirà a la presentació pública de la Bandera dels

Pomells de Joventut de Begur. En el decurs de l'acte hi intervindran Ramon Folch i Camarasa, director general de la Fundació Folch i Torres, i Lluís Cos-

ta, historiador i arxiver municipal de Begur.

Us hi esperem!

Zoonosis provocades per gats de carrer

Les zoonosis són malalties transmeses d'animal a persona i en aquest cas parlarem de les que poden contagiar els gats del carrer. Abans comentarem els factors que intervenen en aquest procés:

En primer lloc, val a dir que en els països desenvolupats com el nostre ja s'han eradicat moltes de les zoonosis que en èpoques passades havien estat molt greus, i amb les mesures higienicosanitàries amb què es viu actualment es fa encara més difícil de contraure alguna malaltia zoonòtica.

En segon lloc, també s'ha de parlar dels grups de risc o grups de persones amb més possibilitats de contraure alguna zoonosi, que serien sobretot els nadons i també nens petits, les dones gestants i els malalts immunosuprimits.

En tercer lloc, diferenciarem dels gats que han passat un control veterinari de Progat i dels que no. Podrem saber que un gat és de Progat perquè tindrà la punta de l'orella dreta escapçada. Aquests gats han passat un examen veterinari i si s'hagués detectat que eren portadors d'alguna malaltia infectocontagiosa se'ls hagués practicat l'eutanàsia per tal que no la transmetessin a d'altres gats. Després de l'examen s'esterilitzen per evitar que es reproduïxin i hi hagi una superpoblació de gats; amb això també evitem que entrin en competència sexual amb altres gats, així es barallaran menys entre ells i tindrem gats més sans, amb més defenses i amb menys capacitat

de contraure malalties i transmetre-les.

Així, doncs, si estem en el nostre país, no estem dins d'un grup de risc, i estem en una zona on actua Progat: la probabilitat de contraure alguna zoonosi d'un gat de carrer és molt baixa. Tot i així esmentarem les principals zoonosis:

1- Malalties parasitàries.

1.1- Paràsits intestinals (vulgarment anomenats "cucs"). Es contrauen per ingestió de femtes de gats infestats de "cucs".

1.2- Toxoplasmosi. És una malaltia que sol afectar els fetus humans i que es contagia quan la dona embarassada ingereix femtes de gat infectat, per això es recomana a les dones gestants que tenen gats a casa seva que no netegin la caixa de deposicions del gat. També poden infectar-se menjant verdures crues sense rentar i menjant carn o derivats (de qualsevol espècie animal) poc cuita o crua; segons les estadístiques aquesta última via sembla que és la forma més freqüent de transmissió de la toxoplasmosi.

1.3- Paràsits externs, que poden ser les puces, les paparres i la sarna. Tots provoquen infestacions autolimitants als humans (vol dir que es curen sense tractar i que no creixen ni es reproduïxen en la pell de les persones). Tots sabem que la manera d'agafar-los és per contacte directe amb els gats.

2. Malalties fúngiques, fongs o "brià". Són malalties que en els humans es manifesten amb clapes sense pèl i

vermelloses a la pell. S'adquireixen per contacte directe amb pèl de gats afectats. És potser la més freqüent de totes les zoonosis dels gats i la manera de no infectar-nos és evitar tocar gats desconeguts que tenen el pelatge en mal estat, zones alopeciques, crostes... El contacte directe és l'única via de contagi.

3. Malalties bacterianes. Es transmeten per mossegada o esgarrapada i cursen en la persona amb un infecció-inflamació de la zona de la ferida que a vegades ha de ser tractada amb antibiòtic. Ja sabem que si no molestem un gat ell no ens atacarà mai: per estalviar-nos mossegades o esgarrapades de gats de carrer no hem de forçar-los mai a jugar amb nosaltres, sinó que hem d'esperar que siguin ells els que demanin el contacte.

Veiem, doncs, que les zoonosis dels gats del carrer són bastant lleus, excepte la toxoplasmosi en dones gestants, i que la més freqüent, els fongs, es cura normalment amb pomades tòpiques. Crec, per tant, que podem gaudir tranquil·lament dels espais naturals sense obsessionar-nos amb el risc d'adquirir una malaltia zoonòtica, encara que hi hagi gats i d'altres animals silvestres en l'entorn on vivim; però no per això hem d'oblidar-nos d'aplicar i d'ensenyar als nostres fills unes bones normes de conducta higiènica i sanitària.

LLUÍS TURET RODAS
Veterinari

Progat Begur: un pas endavant

L'any 1999 es va crear a Begur l'Associació Progat amb l'objectiu de controlar la proliferació dels gats que viuen al carrer. Per això va iniciar una campanya d'esterilització amb l'ajuda de l'Ajuntament de Begur i la Generalitat de Catalunya (departament de Medi Ambient). En aquest moment podem dir que s'ha aconseguit controlar el nombre de gats als diferents barris del municipi.

Portada a terme aquesta important tasca, ara l'associació dirigeix els seus esforços (sense oblidar l'esterilització) al manteniment dels gats que hi ha en l'entorn urbà, i és per això que, amb l'ajuda del Consistori, Progat Begur ha distribuït en tres llocs del nucli urbà tres

aparells (decorats per Ona Esteban) per donar de menjar als gats. En aquests llocs, a part de portar-hi pinso, la gent hi podrà portar menjar; al mateix temps, els serveis de neteja municipals es faran càrrec de mantenir-los nets. D'aquesta manera la gent que vulgui col·laborar a donar aliments als gats ho podrà fer sense embrutar els carrers.

Amb tot això l'Associació aconsegueix controlar la colònia de gats urbans (aproximadament cinc-sis gats per colònia), el seu control sanitari (se sacrifiquen aquells que tenen una malaltia greu incurable) i que aquests animals puguin rebre aliments sense embrutar els carrers. Finalment,

Foto: A. Tapies

l'Associació demana la col·laboració dels veïns per tal que la feina que porta a terme de forma gratuïta sigui positiva per al conjunt de la població.

Els socis i la direcció de Progat Begur us desitgen unes felices festes i un pròsper 2003.

Progat Begur

Nous hostes

...toujours en toi j'ai respecté
de ton Maître et du mien l'ineffable
bonté

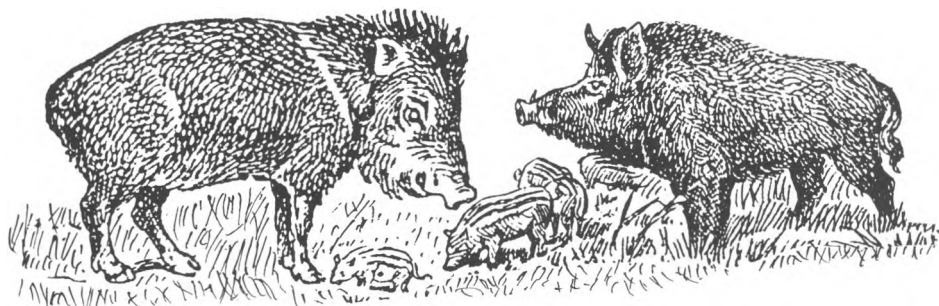
comme on doit respecter Sa moindre
créature

frère à quelque degré qu'ait voulu la
nature.

Alphonse de Lamartin. *Jocelyn*.

No em refereixo als bípedes de temporada. Ni als més selectes i afables. Ni a aquells que Temple Fielding qualificà "com els pitjors representants que ens envien els països i que, en ingents bandades, ens envaeixen a doll, en viatges *charter* ultraganga, deteriorant un entorn altrament delectable" (sic)¹. No és seva tota la culpa, però. En part ens pertoca. Car en el nostre antany idíl·lic litoral hi creixen com bolets construccions, algunes veritablement infectes. I és que, "malgrat l'atractiva propaganda turística, la realitat és ben diferent: soroll, infraestructures deficientes, contaminació. Tot i que la primera indústria del país és el turisme, l'anem deteriorant. I la destrossa del paisatge: El ciment va ocupant el lloc de la vegetació"².

No! Em refereixo a uns hostes que, malgrat que acaba l'onada turística, es queden; ens acompanyen tot l'any; els senglars. Antany desconeguts en el nostre entorn. Gràcies a la ineptitud dels (ir)responsables de la construcció de l'autopista, en lloc d'un pont (que

permetés el pas de les bèsties) varen fer un mur. Això impedi que els senglars que, fugint del fred, a l'hivern emigraven a zones temperades, tornessin a llur hàbitat d'estiu. Resultat: els senglars quedaren a llevant del mur. Progressivament ocuparen terreny, fins arribar quasi a la costa. Aquí es multiplicaren, emparentant, a més a més, amb porcs i truges. Així aparegué una nova subespècie, una riquesa més de la fauna nacional.

És cert que els nous hostes han provocat més d'un ensurt. I també que han danyat horts i jardins.

Em costa evitar, però, experimentar una certa simpatia pels suïds. Al cap i a la fi, ni ells ni cap mamífer, des de la musaranya fins als proboscidis i els cetacis, ha malmès tant la naturalesa com els humans. Potser sigui pertinent recordar la frase bíblica "A tots els ani-

mals de la terra, a tots els ocells del cel i a totes les bestioles que s'arrosseguen, a tots els éssers vius de la terra, els dono l'herba verda per aliment"³.

I el refranyer català: "Sant Antoni es va enamorar d'un porc", referint-se a Sant Antoni Abat, *il marabuto di Teba*⁴.

1. Fielding, T., *Travel Guide to Europe*. W. Morrow & Co. New York, 1977.

2. Romero, A., *Historia de Carmen*. Planeta. Barcelona, 2002.

3. Sagrada Bíblia, *Gènesi*, 1: 30.

4. Parés i Puntas, A., *Tots els refranys catalans*. Edicions 62. Barcelona, 2000. Montes, J.M., *El Libro de los Santos*. Alianza Editorial. Madrid, 1996.

A. ARRUGA FORGAS

Racó Poètic

Temps de neu*

Pels voltants de Nadal,
quan ja no vola l'oreneta,
esperava una busqueta
en una branca del desmai.

L'ocell enfredolit
per la neu i el fred,
la neu ho cobreix tot
i no troba menja enlloc.

El miro, abaixa el cap
com si tingués vergonya.
Vaig a cercar engrunes de pa
perquè pugui menjar.

Però a prop, l'ocell
caigué com una bola.
La fam i la fred
l'han matat.

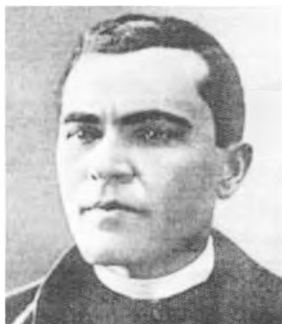
Pobre ocell!
El seu cos gris
sobre la neu blanca
sembla una pilota.

No puc més,
i com si un conegut fos,
l'embolcallo
i l'enterro.

FRANCESC DE SON MOLAS

*Nevada hivern 2001

L'Atlàntida

Ara fa 2.400 anys, un savi de Grècia anomenat Plató va recollir dels egipcis d' aquell temps una història que parlava d'una

gent magnífica, "per la bellesa del seu cos i la perfecció de llur moral". Aquella gent, que eren l'admiració dels pobles de l'antiguitat, habitaven una gran illa anomenada Atlàntida, la qual, segons Plató, era de 550 km de llarg per 370 km d'ample (més gran que tot Grècia). La llegenda, a coll de la veu popular, féu dels habitants de l'Atlàntida uns homes i dones alts i forts, una mena de gegants. Pel que fa a la situació d'aquella illa, Plató no ho va deixar prou clar, si bé sembla que la situava enmig de l'oceà Atlàntic. Aquesta gran illa, a causa d'un cataclisme geològic, hauria desaparegut amb tots els seus habitants 9.000 anys abans de l'esplendor d'Atenes, segons es deia a Egipte en temps de Plató. En el temps modern, els estudiosos han mostrat un gran interès a trobar les restes d'aquella illa. Hi ha hagut teories per a tots els gustos i hom l'ha situat al mar del Nord, a l'Atlàntic davant de la península Ibèrica, davant de França o la Mediterrània enfront de les costes de Tunis. Mai, però, s'han trobat restes de ciutats submergides que provessin que allà hi havia hagut l'Atlàntida, si bé la teoria més acceptada fou que era una illa enmig de l'oceà.

Malgrat això, els escriptors l'han fet servir en llurs obres. Nosaltres tenim una gran obra de poesia èpica que tracta de l'Atlàntida, l'autor de la qual és el poeta Jacint Verdaguer, mossèn Cinto (1845-1902). Mossèn Cinto fou capellà dels vaixells del marquès de Comilles i, segurament, els continus viatges d'anada i tornada d'Amèrica van ser la font de la seva inspiració, juntament amb la mitologia grega i la seva formació humanística. El poema *L'Atlàntida* (1877), de Jacint Verdaguer, es troba enmig de l'esclat de la Renaixença i és una glòria de la literatura catalana. Aquest poema comença amb un paorós incendi als Pirineus i la intervenció d'Hèrcules que salva la princesa Pirene. Tot seguit se'n va a Calpe i obre l'estret de Gibraltar a

cops de clava, mentre un tortuós complot de figures mitològiques mou l'Altíssim a condemnar l'Atlàntida a ésser esborrada del món. Hèrcules entra junt amb les aigües a la terra maleïda que l'autor situa a l'àrea de les Canàries. Els atlants pugen serra amunt; la princesa Hèspers es casa amb Hèrcules i tots dos fugen cap a Cadis, mentre els llamps encenen la gran ciutat dels atlants. És un final ben èpic per a una terra llegendària de la qual Verdaguer solament en fa perdurar el volcà Teide. És molt recomanable la lectura d'aquest esplèndid poema, veritable joia de la literatura catalana.

Però, la investigació científica del segle XX ha demostrat que és impossible que l'Atlàntida fos una illa de les dimensions que deien els egipcis enmig de l'Atlàntic. Les prospeccions submarines modernes han deixat el fons de l'oceà completament explorat. Té una "dorsal" al bell mig, la qual cosa és el resultat del moviment dels continents (tectònica de plaques). No hi ha cap rastre d'una illa enfonsada d'aquelles dimensions. Per tant, ¿on era la misteriosa illa de l'Atlàntida?

Després de moltes suposicions, com ja hem dit, l'any 1956 el geòleg grec Angelos Galanopoulos va elaborar la teoria que l'Atlàntida havia estat una illa del Mediterrani. Les restes d'aquesta illa encara existeixen i són en el mar Egeu, entre Creta i Turquia. En principi, aquesta situació s'adiu amb l'origen de la llegenda, ja que es trobaria entre la ruta que va d'Egipte a Grècia. En aquell temps en què l'Atlàntic era poc conegut, farcit de llegendes de serps marines i altres monstres, no és pas gaire probable que a Egipte, ben lluny de Gibraltar, hi hagués relats d'illes oceàniques de l'estil del de l'Atlàntida; és molt més raonable que les suposades illes fossin, en tot cas, del Mediterrani. Per començar, doncs, la teoria del geòleg grec va per bon camí.

L'illa que proposa aquell geòleg és la de Thera, de la qual hi ha dades històriques, que fou destruïda l'any 1450 abans de Crist a causa d'una gran erupció volcànica. Era una illa amb un volcà al mig de 1.600 metres d'altura. L'erupció fou una gran explosió que va expulsar enormes quantitats de cendres i materials volcànics, els quals van provocar la devastació d'una gran part de les illes del mar Egeu i que fou seguida de

grandioses ones marines que acabaren de fer malbé les costes. Hi ha la teoria que aquella catàstrofe és la base d'alguns relats bíblics, com la plaga de tenebres a Egipte. També hi ha qui opina que fou la causa de la decadència de la civilització minoica (de l'illa de Creta). Després de l'erupció, la cambra magmàtica de sota la muntanya (del volcà) va quedar buida i el pes del que quedava va fer esfondrar gran part de l'illa de Thera dins del mar; quedà una gran rodona de mar envoltada de les restes de l'illa, la qual cosa és el que hom pot veure avui dia.

Aquesta teoria tenia l'inconvenient que l'illa de Thera, abans de l'explosió, no tenia les dimensions que donava el relat de Plató: era molt més petita. També l'erupció volcànica tingué lloc molt més tard del que deia Plató. Tot això fou la causa que al principi no tingués gaires adeptes la teoria que Thera fou l'Atlàntida. Però, Galanopoulos, l'autor de la teoria, convençut de la seva autenticitat, s'ha adonat que és possible que Plató hagués tingut una equivocació en calcular les dimensions de l'illa, ja que hagué de "traduir-les" de l'egipci al grec. Diu que Plató es va equivocar i que dividint per 10 les dimensions que ell dóna surten molt aproximadament les de l'illa de Thera abans de l'explosió. I el que encara és més sorprenent: dividint també per 10 els anys que esmentava Plató surt amb precisió l'any de l'erupció del volcà de Thera.

A més a més, a sota de la capa de pedra tosca que cobreix el que actualment resta de l'antiga illa de Thera s'han trobat restes de ceràmica del segle XV abans de Crist i les excavacions han acabat confirmant que en aquella illa hi havia hagut una ciutat de civilització minoica (cretense) que fou destruïda pel volcà.

Malgrat aquestes evidències, la teoria de Galanopoulos no és altra cosa que això: una teoria. Hi ha gent que no se la creu pas. Jo, particularment, trobo que és molt creïble.

Amb aquest relat al voltant de l'obra cabdal del nostre poeta Mossèn Cinto, *Es Pedris Llarg* li ofereix el seu petit homenatge dins l'actual celebració del primer centenari de la seva mort, i recomana als begurencs que llegeixin o rellegeixin les seves obres, les quals, com ja he dit, són veritables joies de la literatura catalana.

JOAQUIM VALENTÍ I FIOU

La fi de l'oblit

Alburquerque és un poble situat al nord-oest de la província de Badajoz, a pocs quilòmetres de la frontera portuguesa i a 40 de la capital de la província. Amb els seus 5.600 habitants, aquesta històrica vila ha estat considerada sempre com a cap de comarca, en ser el major nucli poblacional de la zona fronterera. El seu bell castell del segle XIII, les seves ben conservades muralles i el magnífic barri medieval, situat intramurs de la població, el converteixen en una de les atraccions turístiques més interessants de la regió.

Però Alburquerque, com tants altres pobles d'Extremadura, va patir durant segles les conseqüències de la seva absoluta dependència de l'agricultura i la ramaderia, fins que a mitjan segle XVIII va començar a canviar aquesta anòmala situació. Diversos industrials catalans van descobrir la gran riquesa que posseïen les extenses suredes del terme, i van acudir al poble per contractar la producció de suro "a peu d'arbre" i enviar-lo després, per a la seva manipulació, a les fàbriques de Catalunya.

Tanmateix, aquesta indústria no adquirí el seu major auge fins a l'any 1925, en què es va establir a la vila un industrial del Baix Empordà anomenat Martí Casanovas Moner, nascut a la Bisbal i casat amb una empordanesa, Doña Serafina Roca Solana, natural de Begur. *Don Martín*, com sempre el van anomenar, es va guanyar aviat l'afecte de tot el poble gràcies a les seves maneres corteses, la seva seriositat comercial i la cordialitat de què va fer gala en el tracte amb els seus obrers, als quals considerava més com a companys o col·laboradors que com a simples subordinats. La fàbrica va començar de seguida a funcionar a ple rendiment i el suro extremeny que s'hi elaborava era enviat a les factories de Palafrugell o Begur, amb les quals el senyor Casanovas mantenia unes excel·lents relacions comercials.

En proclamar-se la Segona República, Don Martí, que s'havia presentat a les eleccions per Esquerra Republicana, va ser elegit alcalde per unanimitat i ben aviat es van poder apreciar les sensates mesures preses pel nou regidor per intentar solucionar els principals problemes que afectaven el poble: atur endèmic, abusos del terratinents rics acostumats a manipular el mercat laboral, i, sobretot, la recerca d'una solu-

ció per al contenciós de Los Baldíos, un conflicte que l'escriptor i polític Andrés Bello defineix amb claredat i precisió en un dels seus llibres: "¿No conoce el lector el pleito de los ejidos de Alburquerque? Por costumbre inmemorial, sancionada en fueros y leyes, venía el pueblo usando estos bienes comunales, verdadero sostén del pobre en los años difíciles. Comprenden los ejidos dos o tres mil fanegas de buena dehesa [...] Comprando y cercando, poco a poco, la sombra del señor feudal se ha quedado con todo...".

La ferma intenció de solucionar definitivament aquest espinós assumpte li va suposar al nou alcalde l'enemistat dels poderosos propietaris de la vila, temorosos que se'ls desposseís de les seves propietats. Tot això, juntament amb l'empenta de l'industrial, disposat sempre a abonar als seus empleats un sou superior al que es pagava en les feines de recol·lecció de la *senara*, va fer que es concités contra ell l'odi dels tirans locals, que des de llavors van mostrar la seva oposició a aquestes millores, que ells titllaven de "demagògiques i revolucionàries".

Cap a l'any 1933, el meu pare començà a treballar amb "el catalán" per encarregar-se de les feines administratives de la factoria, i des de llavors les meves visites al domicili de l'industrial van ser assídues, gràcies a la meua amistat amb el seu fill Juan. Recordo amb afecte els abundants berenars preparats per Doña Serafina, en els quals vaig provar per primer cop la mortadella i la botifarra... Però el que més em va impactar, per la meua gran afició a la música, foren les golfes de la casa, plenes d'objectes meravellosos, entre els quals destacava un gramòfon d'ampla botzina. Hi escoltàvem els discos portats de Barcelona: l'òpera *Marina*, cantada per Hipólito Lázaro; les sardanes *Juny*, *Girona aimada* i *L'Empordà*, interpretades –crec– per La Principal de La Bisbal; l'impressionant *Cant dels ocells*, amb Pau Casals al violoncel, i altres composicions més que a la mestressa de la casa li entelaven una mica els ulls en recordar les netes agües de Sa Riera o Aiguablava, indrets inoblidables on havia sigut molt feliç durant la seva infantesa.

Però tota aquesta plàcida situació canvià de forma radical anys més tard, en declarar-se la "incivil" guerra de 1936. Tot just saber-se la notícia de la subleva-

ció militar, la família Casanovas es va refugiar en el *cortijo* d'un amic, fugint de les tropes franquistes que avançaven cap a Madrid. Don Martí va passar a Portugal, des d'on va poder accedir a la zona governamental; però la seva esposa va decidir no acompanyar-lo per no exposar els nens a les penalitats de la fuga i perquè –segons afirmava– estava segura que a ella no li passaria res.

En tornar al poble, l'esposa de l'alcalde no va poder ocupar el seu domicili perquè havia estat envaït pels falangistes locals, instal·lats allà després de saquejar la casa de dalt a baix i llençar pels balcons el mobiliari i les pertinences dels amos. Refugiada a la seva fàbrica, i sota l'única protecció i empara dels guardes de la finca, va viure uns quants mesos angoixada per la manca de notícies del seu espòs i per l'oberta hostilitat que li manifestaven els nous "salvadors de la pàtria", enfurismats per no haver aconseguit atrapar Don Martí.

L'afusellament de José Antonio Primo de Rivera a Alacant serví de pretext a alguns falangistes exaltats per dur a terme la seva tan covarda com injustificada venjança: un matí es va presentar a la fàbrica un grup d'aquests energúmens, que van arrossegar la pobra senyora fins a un cotxe que tenien a la porta i se la van endur amb rumb desconegut, sense escoltar els laments dels seus fills, testimonis involuntaris de tan terrible escena.

Fins molts anys després no s'ha pogut saber com va acabar el suplici de Doña Serafina Roca Solana. Segons afirmen alguns testimonis –que prefereixen continuar en l'anonimat– sembla que la van portar a una mina abandonada, situada a uns quants quilòmetres del poble, i, sense escoltar les seves súpliques ni tenir en compte la seva afirmació d'estar embarassada de tres o quatre mesos, li van disparar diversos trets i la van llançar després a una profunda sima, on es trobaven els cadàvers d'unes trenta persones més.

L'Ajuntament d'Alburquerque està gestionant ara l'exhumació de les restes de totes aquestes persones, entre les quals deuen trobar-se les de la senyora que va néixer prop de les somrients platges del Baix Empordà per venir a morir a una mina abandonada, un dia qualsevol d'aquell atziac i funest novembre de 1936.

LUIS GONZÁLEZ SOTO

El concepte de pàtria en l'obra de Jacint Verdaguer

Resum, molt abreujat, del parlament que l'historiador de la cultura Pep Vila va pronunciar, al Centre Cultural Escoles Velles de Begur, amb motiu de la celebració de l'Onze de Setembre de 2002, Diada Nacional de Catalunya.

Enguany recordem una derrota militar, la de l'onze de setembre de 1714, data en la qual la ciutat de Barcelona fou sotmesa per les tropes de Felip V, com a acte final de la guerra de Successió. Ho celebrem, no per un acte de masoquisme, sinó perquè no s'esborri, encara més, la nostra memòria històrica, fràgil i delicada com un vidre. A més de la repressió política (presoners, ajusticiats, exiliats, persones influents amb els béns confiscats), hi hagué la prohibició de les institucions amb les quals ens governàvem els catalans, la pèrdua dels furs (dret, hisenda i llengua). Mentre que a l'any 1716, passada la Guerra, la població no era sinó de 34.000 habitants, l'any 1759 arribava als 80.000. Aquests esdeveniments marquen l'inici d'una nova

època amb el tractat de Nova Planta (1716) i el centralisme borbònic, del qual encara patim les conseqüències. Les relacions de Catalunya amb Espanya sempre han estat difícils i conflictives. El qui fou president de la segona República Espanyola, el polític i escriptor castellà Manuel Azaña, va deixar escrit una vegada: "Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe V era injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos".

Des del final del segle XIX, l'onze de setembre va ser una data recordada pels catalanistes. El 1901 va començar la celebració de la diada. Aquesta tradició fou institucionalitzada malgrat la repressió durant la dictadura de Primo de Rivera (1923-1930). Durant el franquisme l'ofrena i els actes polítics deixaren de celebrar-se fins que, l'any 1976, es va fer aquella primera manifestació –que ja és història– a Sant Boi de Llobregat. El concepte de patriotisme, a més de ser difícil de definir des

d'un punt de vista científic, és canviant. Les nacions sense Estat emergeixen quan els estats europeus perden sobirania. Tothom, però, necessita un refugi espiritual i material. Potser a d'altres persones els pot agradar un patriotisme més laic: que les coses funcionin, que els impostos siguin ben administrats, que hom busqui camins d'integració per als nouvinguts. El cas català és més complex perquè a més de no tenir Estat, en tenim un altre que ens va en contra. A la insuficiència del sentiment nacional de molts dels qui viuen i treballen a Catalunya, una demografia feble, afegim-hi també la fragmentació del país en dos estats i en quatre comunitats autònomes.

En aquesta commemoració celebrada pel Consistori de Begur, lligarem la secular reivindicació de la pàtria amb l'ideari patriòtic de Jacint Verdaguer, del qual enguany celebrem el centenari de la seva mort. Verdaguer escriu en una època en què, al costat dels fracassos de l'Estat espanyol, hi ha la presa de consciència del poble català que possibilita una Renaixença. D'aquí

*deguirament y deuen representar
l'esperit de la nostra llengua
al apuntament que pretén la celebració
del nostre agostament, donant-li la grandesa
que un acte que es realitza sempre com
un acte de fe i de confiança en el futur
per la nostra pàtria i el nostre
deu gran i sagrat i en el nom de
a la de la pàtria.*

*Desguant molt orgullós i
orgullós*

Jacint Verdaguer

Barcelona 6 de febrer 1861

Carta autògrafa de mossèn Jacint Verdaguer adreçada a l'Ajuntament de Begur. (Donació M. Lluïsa Comas).

El fillol Pep Vila, conferenciant a Begur

l'interès d'aprofitar el centenari verdaguerià per tornar a parlar del "fet català", que supera el Principat. Des del final del segle XIX, partint d'un renaixement cultural, hom exigeix un reconeixement polític del país.

Jacint Verdaguer (1845-1902) fou una figura apassionant de la literatura catalana moderna, personatge controvertit, encara avui, perquè no hem sabut separar mossèn Cinto de la figura del poeta i prosista. Verdaguer, que amb la seva poesia va obtenir un ressò internacional, va viure i va treballar en un període complex de la història de Catalunya, en un moment de gran creativitat catalana en aquell tombant de segle prenyat d'esdeveniments. Va renovar la poesia catalana amb una llengua literària moderna, arrelada a la terra. Fou el forjador de la imatge d'un país, com ho féu més tard Maragall. Tots dos poetitzen la idea de la Catalunya renaixent. Verdaguer va retrobar en el moviment catalanista els símbols de la bandera, *Els Segadors*, Sant Jordi, El Pi de les Tres Branques, Montserrat, Ripoll, la sardana, la barretina, la fe, la pàtria i l'amor, etc., temes aquests que es fan presents al llarg de la seva obra. Les constants de la seva producció són el somni i l'enyor, la defensa de la fe, l'apologia de l'Església, l'interès pels poemes de tipus historicopatriòtics i d'inspiració mística.

La pàtria verdagueriana

La construcció de la pàtria és purament mítica i ideològica, un sentiment subjectiu que tots portem a dins. Recordem l'*Oda a la Pàtria* d'Aribau. Caldria parlar de la pertinença a una terra concreta i afectiva. Aquí és quan entra el concepte de "realitat catalana". En tant que poble Catalunya té unes condicions espirituals i materials que la sostenen. La llengua, el paisatge, la cultura entesa en un sentit ampli, la cohesió social. Com deia Carles Riba, els mites són per entendre'ns, no per entendre'ls. En paraules de l'historiador Pierre Vilar, la nació és una realitat sociològica, mentre que la pàtria és una realitat psicològica fortament interioritzada per l'individu. En 1888 Jacint Verdaguer va

aplegar en el llibre *Pàtria* la seva poesia civil i patriòtica quan ja era un escriptor celebrat; com veurem, al costat de l'exaltació del catalanisme, amb poemes patriòtics, hi antologa poemes seus de diversos registres, recollits entre 1885 i 1888. Podem dir que amb aquest llibre, del qual Ramon Pinyol i Torrents n'acaba d'editar una versió crítica per a l'Editorial Eumo, es renova la poesia civil catalana. En 1888 el moviment catalanista havia agafat embranzida. Entre molts temes que desgrana aquest llibre, assenyalo els poemes que

canten la destrucció de l'antiga Catalunya, que Verdaguer idealitza. També plora la desaparició dels oficis i les tradicions, elogia la Catalunya que reneix amb la industrialització, canta els ideals del catalanisme, quan en 1885 es presenta a Madrid el Memorial de Greuges al rei Alfons XII. Al llarg d'aquest llibre Verdaguer s'aferra al sentit etimològic del mot pàtria: "pertanyent als pares", "terra dels pares", una comunitat humana i històrica on tenen cabuda les lleis, els paisatges, la llengua, art, pensament, figures emblemàtiques, fets històrics. En un mo-

ment de *L'Atlàntida*, Verdaguer diu: "Una pàtria tenia, rovell d'ou de la terra", un concepte de pàtria amb tots els seus atributs, cal dir-ho, a mig camí del regionalisme i del nacionalisme, on el paisatge és vist com a símbol amb aquelles visions geogràfiques tan encisadores de l'Empordà i de la Plana de Vic, Montserrat, el Canigó, el Pi de les Tres Branques, etc.

En aquest microcosmos que és la plana de l'Empordà, Jacint Verdaguer va tenir també un record per a Begur i els beguerencs. En 1886 Verdaguer va adreçar una carta a l'alcalde constitucional de Begur, en què l'encoratjava a treballar pel bé material i espiritual del seu poble. Era la resposta als afanys d'un home de lletres, metge del poble, Francesc Pi i Pi, que suggereix i proposa a l'Ajuntament de la vila que la corporació s'adreci a Verdaguer i el felicitati perquè en el poema *Canigó* surten unes referències puntuals als coralers de Begur. Per un altre poema molt celebrat de Verdaguer, *L'Empordà*, escrit durant l'estiu de 1884, arran de la seva estada al Mont, des d'on dominava tot l'Empordà, sabem que després es dirigí a Peralada i Begur. Aquí, sembla que va hostatjar-se a la casa de Pella i Forgas, que feia poc que havia publicat el seu famós llibre, encara avui molt consultat, *Història de l'Empordà*. Verdaguer inclou en aquests poemes unes referències una mica heterodoxes a l'origen de la sardana, (v. 25-32), tesi aquesta que Pella defensa en el seu llibre. Al Cant XII de *Canigó* i en el *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* hi ha altres referències a Begur i a Pella i Forgas.

Com va dir en una ocasió un altre escriptor d'aquestes terres, Joaquim Ruyra, el poeta Jacint Verdaguer va comparar l'inici del nostre renaixement literari amb el despertar d'una enorme ocellada en trencar la llum del dia, després d'una llarga nit d'insomni. Esperem que aquella refiladissa que s'estengué, arreu del nostre domini lingüístic per València, les Illes i el Rosselló, trobi –cent anys més– nous continuadors, homes i dones que treballin, des de diversos àmbits, per a la reconstrucció material i espiritual de Catalunya.

La gespa del camp de futbol. Una mica d'història

El primer de novembre d'enguany es va celebrar la inauguració de les diferents millores que s'han fet al camp de futbol local, entre les quals la implantació de la gespa artificial, segurament la més important. Ha quedat molt bonica.

Es va fer un acte molt emotiu, amb la presència de les autoritats begurenques i representants de l'esport de les comarques gironines i de la Generalitat de Catalunya.

Fou descoberta una placa commemorativa de l'acte i seguidament es jugà un partit entre el primer equip de Begur i una selecció de veterans de l'Espanyol i del Barça que s'oferiren gentilmente a col·laborar. També hi van ser presents totes les categories de futbol del poble.

Aquest esdeveniment va portar-me a recordar els actes que vàrem celebrar el dia de la inauguració del camp nou, tan i tan esperat i desitjat: fou el dia 23 d'abril de 1950. Però abans de seguir permeteu-me que faci una mica d'història de les vicissituds i il·lusions viscudes fins a poder disposar d'un camp d'esports amb cara i ulls.

Durant molts anys va ser un veritable calvari tenir un espai per poder jugar a futbol. Recordo que de jovenet teníem molts inconvenients, no trobàvem ni un sol racó. Moltes vegades, quan estàvem jugant en un rostoll, venia l'amo i ens en treia a cops de pedra.

Un testimoni que presento d'aquests inconvenients és la fotografia adjunta (molt deficient) d'un partit jugat al camp de la Font de la Salut.

Aquella precarietat no podia durar. Als anys 1948-49 mossèn Eduard Busquets i de Porcioles, rector de la parròquia de Begur, estava restaurant l'església malmesa pels desastres de la guerra civil. Mossèn Eduard rebia ajuda econòmica per tirar endavant el seu propòsit. Uns quants joves de Begur vàrem anar a presentar-li el nostre problema i ens va atendre molt amablement. Va dir-nos que faria el que podria i ho va complir. Em sembla que a més de l'agraïment indiscutible que devem al mossèn no podem pas eludir el

Foto: Carreras

d'aquelles persones que de manera tan discreta foren la solució dels nostres mals de caps.

El cas és que mossèn Eduard trobà el terreny que necessitàvem per tirar endavant els esports del poble, sobre-

Foto: Carreras

EL CLUB DE FUTBOL BAGUR

CON LA COLABORACION ESPONTANEA, MUY AGRADECIDA, DE NO POCOS FUTBOLISTAS VETERANOS, DESPOSOS DE INICIAR SUS ACTIVIDADES DEPORTIVAS CON TODO EL ESPLENDOR QUE SE MERECE NUESTRA QUERIDA VILLA Y DAR REALCE A LA INAUGURACION DEL MAGNIFICO CAMPO DE DEPORTES. SEÑO ANHELO DE TANTAS GENERACIONES BAGURENSIS, Y HOY REALIZADO GRACIAS A LAS ACTIVIDADES DE NUESTRO PARRROCO. SE COMPIACE EN INVITARLE A LOS ACTOS PROGRAMADOS A CONTINUACION QUE PRESIDIDOS POR LAS DIGNAS AUTORIDADES LOCALES, TENDRAN LUGAR, DICHS MEDIANTE EL PROXIMO.

DOMINGO, DIA 23 DE ABRIL DE 1950

A las 10: Misa cantada por el Coro Parroquial

A las 11: SOLEMNE BENDICION DEL CAMPO, durante la cual el Coro interpretará unos motetes.

Tarde, a las 3: SELECTA AUDICION DE SARDANAS por la renombrada Orquesta

ELS VICTORS de San Feliu de Guixols
EN EL CAMPO DE DEPORTES.

A las 4: INTERESANTE PARTIDO DE FUTBOL entre una

SELECCION DE VETERANOS LOCALES

compuesta a base de los siguientes:

F. Alina - F. Barceló - P. Bofill - J. Capdevila - P. Casademont - B. Dalmau - J. Escudé - V. Ferrer - J. Figuera - B. Guillén - F. Mari - M. Neras - L. Pruneda - N. Puig - F. Quintana - A. Ribas y S. Romani

C. DE F. BAGUR

DISPUTÁNDOSE UNA ARTISTICA COPA

Dirigirá el encuentro J. Blanch y actuarán de jueces de linea F. Henarejos y F. Batlle

Hará el saque de honor la simpática deportista Srta. Maria-Luise Comes.

Terminado el partido, la expresada Orquesta ELS VICTORS hará las delicias del distinguido público y jugadores interpretando cuatro sardanas de su escogido repertorio

amb molt d'entusiasme. Jo vaig tenir la sort de formar part de la junta. Entre la colla de la junta ens assignàvem unes feines determinades. Amb l'amic Vicenç Artiga ens comprometèrem a anar a marcar el camp amb pols de calç cada vegada que hi havia partit. Hi anàvem a les set del matí. Amb aquesta feina vaig tenir la sort de fer amiatat

amb en Vicenç, que va donar-me molts bons moments a la vida. Aquesta és una mica de la història local del poble de Begur.

Bon Nadal 2002.

J. C. RIERA

Foto: Carreras

tot el futbol. Tal com he dit abans, el dia de Sant Jordi de 1950 es va fer la festa d'inauguració del camp nou. Gràcies a la gentilesa d'en Marcel Neras puc adjuntar un programa d'aquell dia que és un autèntic i valuós document. Amb el contingut d'aquest programa ja us quedareu assabentats i podré aprofitar l'espai que em queda per explicar-vos un parell d'anècdotes relacionades amb la diada.

Tal com diu el programa, es va tocar una audició de sardanes, feia una tramuntanada d'aquelles tan fortes i per estar arrecerats les varen tocar a la carretera, una mica a redós de la fàbrica de can Mario. Es tocaren i es ballaren tranquil·lament, sense causar cap molèstia. Us imagineu els cotxes que havien de passar per allà durant un parell d'hores?

Seguidament es jugà un partit de futbol entre una selecció de veterans -anomenats al programa i dels quals no tinc cap foto- i l'equip titular del CF Begur; d'aquest n'adjunto foto gràcies a en Pere Caner Triadú.

Al grup dels veterans hi jugava de porter el Dr. Francesc Alsina, el metge de Begur. Doncs, bé, va haver de ser substituït per poder anar a atendre el naixement de n'Assumpció Valls.

M'ha semblat interessant explicar aquestes dues anècdotes.

Després les coses del club de futbol Begur varen anar seguint el seu curs

Foto: Carreras

XVII Concurs d'Arts Plàstiques de Begur

Un altre Onze de Setembre, aquest sense ensurts, va reunir a les Escoles Velles un bon nombre de begurencs i visitants per assistir al lliurament dels premis de la XVII Edició del Concurs d'Arts Plàstiques de Begur de l'any 2002.

L'increment espectacular de participants (84 en total, entre els quals 20 begurencs) i la presència d'una notable qualitat de diferents tècniques d'expressió artística, és una de les notes més significatives i positives de la convocatòria d'enguany.

La presentació de joves valors junt amb la d'artistes de llarga trajectòria fan de l'exposició una excel·lent vitrina de la plàstica i la seva evolució.

El concurs és una necessitat vital en l'espai de promoció artística, i potser per això pensem que seria un bon moment per rejuvenir-lo, establint noves categories. Escultura, dibuix..., entren cada cop amb més força en les opcions a guardó. Seria bo destriar per procediments, tot i l'esforç que suposaria, per tal de potenciar altres tècniques i corrents plàstics i acostar-nos a la realitat del panorama actual.

El jurat d'aquest any estava format pels crítics d'art Jaume Fàbrega i Ricard Planes, l'impressor i artista Bep Marquès i els artistes Quim Domene, Vicenç Huedo i Robert Manera. El primer premi fou per a l'artista de Begur Miquel S. Vila Nuri per l'escultura

Foto: Carreras

Port d'Esclanyà, obra de caràcter avantgardista que incorpora la pedra i l'acer inoxidable i evoca l'interiorisme escultòric més actual. Un veritable repte per a l'artista i la seva propera exposició a la Sala de les Escoles Velles.

El segon premi se l'adjudicà Dolors Rusiñol Masramon, d'Olot, guanyadora del concurs de l'any 1998, amb una obra de tècnica mixta que segueix una línia romàntica dins la pintura de recerca. Finalment, Pedro Escudero de Ripollet obtingué el tercer premi, amb l'oli *Llevantada*.

Esperem l'exposició de l'obra de l'artista guanyador i augurem un altre èxit per a la propera edició del concurs, que serà la divuitena, és a dir, ja tindrà la majoria d'edat i, encara que s'ha de cuidar, camina, independent dels possibles canvis o retocs que necessita.

ROBERT MANERA i OLLER

En nom de l'Ajuntament de Begur us desitgem un bon Nadal i un excel·lent any 2003

L'arbre de Nadal

La Cova, pedra viva;
desert, el camí ral.
Sota una lluna freda,
creix l'arbre de Nadal

El freguen ales d'àngel,
hi canten els ocells.
Oh tenderol i prada!
oh verda branca al vent!

Les branques d'aquest arbre
la freda Cova han clos.
No deixen que se'n vagi
l'alè calent del bou.

Pengem-hi els nostres somnis,
que així els veurà l'Infant.
Taronges d'or es tornen
a l'arbre de Nadal.

TOMÀS GARCÉS

L'associació Costa Brava Internacional exposa a les Escoles Velles

Foto: A. Tàpies

L'Associació Costa Brava Internacional (ACBI) és una organització que acull estrangers de diferents nacionalitats que viuen a casa nostra. Es tracta d'una associació sense afany de lucre que es mou bàsicament entre les comarques del Baix i l'Alt Empordà.

Un dels seus objectius principals consisteix a facilitar la integració i la convivència dels estrangers que viuen de forma permanent o temporal a Catalunya. Una altra finalitat d'aquesta associació és la promoció de la Costa Brava com a zona turística i d'esbarjo.

Per tal de fomentar el coneixement de la nostra terra i els nostres costums, l'ACBI organitza trobades periòdiques entre els seus membres i els proposa activitats lúdiques, esportives o culturals.

Una d'aquestes activitats de caire cultural s'ha desenvolupat a Begur a través de l'exposició d'arts plàstiques que aquest col·lectiu ha mostrat a les Escoles Velles. Del 12 al 27 d'octubre s'han pogut veure obres de diferents autors estrangers que resideixen a les nostres comarques. L'exposició ha acollit una gran diversitat d'estils i temàtiques i ha contribuït, sense dubte, a fer un pas més cap als objectius que es planteja aquesta associació.